

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pavli Laymann è Societate I: Theologiæ Moralis
Compendiv[m] absolutissimum et in quinq[ue] libros
partitum**

Laymann, Paul

Moguntiæ

7. De posseßione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40716

CAP. VII.

De Possessione.

Possessio est detentio rei corporalis, corporis, a-
nimis, iurisque administriculo.

Possessio acquiritur apprehensione rei, vel vera,
vel ficta. Apprehensio vera, si mobilis sit, fit mani-
bus, pedibus; si immobilis, saltem secundum partem;
quoad agnum, domum. Apprehensio ficta, ex iuris
dispositione vel fictione fit. 1. per actum pristinum
possessoris, ostendendo, V.C. aedes, Ecclesiam, vel
tradendo claves, antulum, pileum, aut simile signum
vacantis possessionis acquirendae, requiritur tamen
presentia rei, puta, aedem, horre, Ecclesiae, &c. Nam
alioquin sola inuestitura per pileum, ensem, clauem,
non tribuit possessionem, sed ius possessionis acci-
piendae, vel denique tradendo instrumentum scri-
ptum, quo continetur. V.C. ius donatoris donare
volentis, neque opus est conspectus, seu presentia rei
ad eius possessionem tali modo acquirendam. 2. ac-
quiritur possessio iuris fictione, si pristinus posses-
sor post contractum donationis, venditionis, &c. si-
gnificet, se possessorum nomine donatarii, vel em-
ptoris, seu absolute, seu veluti usufructuarium. 3. per
actum noui possessoris, si rem emptam proprio no-
mine signet. 4. Per iudicis autoritatem, solo a-
spectu rei presentis, si tradens eius custodiam, vel
administrationem habeat, ut collator Ecclesiastici
beneficii.

NB In absentia rei, si ob aduersarii vires, aliudue
impedimentum, V.C. pestem, accessus ad illam non
sit, possessionem a iudice persona verba tradi posse
est. Contra uias.

Z

Possessor

CAP.

- 3 Possessor rei non censetur, qui non ut suam possidet, sed ut ad alterum pertinentem, V.C. qui non conductam, commodatam, depositam, penes habet, non est eius possessor, nec usfructuarius, emphyteuta, vasallus, rei proprietatem, non suo sed mini loco possidet. Utile autem dominium possidit usfructuarius, cum ea ipsi possessio sufficiat ad prescriptionem, & alia remedia iuris.
- 4 Ad acquirendam possessionem corpus & anima requiritur; sed ad retinendum plerunque sufficit animo, seu ciuiliter tantum possidere; non suffit tamen solo corpore insistere, si animum possidet depositisti. Amitti enim solo animo possessio potest acquiri non potest. I. si quis vi. §. differentia codem.

Coroll. Si Titius à fundo, quem hactenus possiderat, discessit; et que absentia, aliis in possessione fundi inuolat, Titius possessione fundi non antehabitur, quam; recognita, animum possidendi possessionem recuperandi deposituerit: si aurem matutinum percultus, ad recipiendam naturalem possessionem non accesserit, aut accesserit quidem, sed repulsus fuerit: tunc ciuiliter quoque possidere debet. NB. Hinc duplex est possessio, ciuilis est in solo intento retinendi, naturalis in eo est, qui possessionem tanquam sua sit, apprehendit, dum alias absentiam eius possessionem tenet.

NB Dicitur iuris adminiculo; nam ut apprehensio rei, corpore & animo facta, possessionis ratione nanciscatur, necesse est, quod ius non refragetur. Quibusdam enim casibus impedit, vel resistit, ne possidio oriatur, V.C. ne laicus acquirat possessionem loci sacri. Possessor iniustus, non est propriè possidens. Iudicium

Iudicium (sive lis quæ in externo foro instituitur) 5
 aliud est de possessione, & dicitur iudicium possessorum, & lis prius instituitur, quia, ut inquit Iustini-
 anus. *Et ciuilis & naturalis ratio facit*, vt alius possi-
 deatur, & alius à possidente petat. Aliud est Iudicium
 de proprietate rei, quod dicitur iudicium ~~re~~ peti-
 torum, quia in eo actio petit à possidente, rem sibi
 adiudicari, tanquam domino, vel saltem ius ad rem
 habent.

NB. Commoditas possessionis est, ut cum obscu-
 ra sunt iura viri usq; contra petitorem iudicari solet.

Possessor intentionem suam fundatam habet, nisi 6
 ius commune illi resistat, tunc enim onus proban-
 di possessori incumbit; nam Reus probare, & cau-
 sam sive titulum dicere debet, cum præsumptio est
 pro actore.

NB. Si possessio, cui iuræ resistunt, titulo adiutie-
 tur, vel tempore immemoriali facit pro possessore.

Remedia possessoria præatoria æquitate introdu-
 cta sunt, quæ interdicta dicebantur, quorum alia
 sunt remedia possessionis adipiscendæ causa compa-
 rata, alia retinendæ, alia recuperandæ. Interdictum
 seu remedium adipiscendæ possessionis hæredi tri-
 buitur, ut post aditam hæreditatem, mittatur in pos-
 sessionem omnium bonorum, quæ defunctus tépo-
 re mortis possidebat. Interdictum seu remedium re-
 tinendæ possessionis, possessori inseruit, qui litis co-
 testata tépore rem sive mobilé, sive immobilé, nec
 vi, nec clā, nec precario se possedisse probauerat. v.c.
 Si Titius te absente & ignorante possessione tuam clā
 & furtiuè ingressus est, postquam id rescisti, cōpetit tibi
 interdictum seu remedium, *vti possidētis*, ad retinendā
 possessionē ciuilem, & expellendū alterū à naturali,

Iudicis vel prætoris authoritate. Denique per hunc dictum recuperandæ possessionis, pristinus possessor restituendus est, si probauerit alterum vel vilta, vel clam & furtiuè vel precariò (idest, concinne ipsi ad certum tempus vel usum facta) possessionem noctam esse.

8 Qui ciuilem possessionem retinet, eam ab iniuasore, aut spoliatore, etiam vi adhibita, quæ necesse est, defendere potest, ac proinde furentem persequi, & rem ablatam vi adhibitan perare.

Hæc violentiæ repulsio, etiam possessorum fundo, V. C concessa est cum moderamine iustæ tutelæ, ut si vti suo iure prohibetur V. C. iterare, exercitum traducere, &c. non tantum cōfessionalem resistentiam se tueri poterit, sed etiam quis contra ius alia obstacula, pura fores & mero fringendo, sepes perrumpendo, &c. Cum enim cunque licet ius possessionis suæ defendere, licet etiam ea agere, quæ ad defensionem eius iuris necessaria sunt, seruata debita moderatione. Nam cōcessum est principale, eidem etiam preparatoria adiungitti debent.

Aliquando ratione scandali non licet arma ferre (contra charitatem) contra iniuasorem reuolum, cum vel via iudicii, V. C. remedio inuidit possessorii vel alio modo mitiore in possessione iuris sui se restituendum speret.

9 Qui alienam possessionem inuadit eo ipso in pœnam priuatur iure, si quid in iure habet.

CAR